

UMBRELE
CARE NE
DESPART

TRICIA LEVENSELLER

UMBRELE
CARE NE
DESPART

Traducere din engleză de
Simona Ștefana Stoica

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *The Shadows Between Us*

Autor: Tricia Levenseller

THE SHADOWS BETWEEN US

Copyright © 2020 by Tricia Levenseller

**Published by arrangement with Feiwei & Friends,
an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC.**

All rights reserved.

© Storia Books, 2021, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEVENSELLER, TRICIA

Umbrele care ne despart / Tricia Levenseller ; trad. din engleză de Simona Ștefana Stoica. - București : Storia Books, 2021

ISBN 978-606-9072-29-5

I. Stoica, Simona Ștefana (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Ruxandra Tudor

CORECTORI: Rodica Crețu, Cristina Munteanu

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru Becki

Nu mă pot gândi la nimeni care să merite mai mult
această poveste de dragoste dintre doi Viperini.
Mersi că ai fost prima care a citit-o!

E TARE SĂ NU ÎMBĂTRÂNEȘTI.
ÎMI PLACE SĂ RĂMÂN UN ARMĂSAR.

— Damon Salvatore,
Jurnalele vampirilor,
Sezonul 1, episodul 4

Capitolul 1

Nu au găsit niciodată trupul primului și singurului băiat care mi-a frânt inima.
Și nici nu o vor face.

L-am îngropat pe Hektor Galanis într-o groapă atât de adâncă, încât nici diavolii care cutreieră pământul nu au putut ajunge la el.

Visul meu era despre el, despre ziua în care mi-a spus că fusese distractiv, dar că o terminase cu mine. O altă fată îi atrăsese privirea. Nici nu-mi mai amintesc numele ei. În acel moment, nu mă puteam gândi decât la faptul că îi dăruisem totul lui Hektor: primul meu sărut, dragostea mea, corpul meu.

Și, când i-am spus că îl iubesc, tot ce a avut de spus a fost „Mersi, dar cred că este timpul să ne despărțim”.

A mai avut și alte lucruri de zis. Când i-am înfipt pumnalul în piept, cuvintele s-au revărsat din el aproape la fel de repede ca sângele.

Reacția mea l-a luat prin surprindere. De altfel, și pe mine. Abia mi-am amintit cum am înșfăcat pumnalul dăruit de tata la cea de-a cincisprezecea mea aniversare, de acum trei luni, unul cu mânerul bătut cu nestemate și cu lama de un luciul argintiu, dar îmi amintesc că sângele lui Hektor se potrivea cu rubinele incrustate.

Îmi mai amintesc și ce anume mi-a ajutat mintea, într-un

final, să-mi prindă din urmă inima tulburată, care bătea cu putere: ultimul cuvânt rostit de buzele lui Hektor.

Alessandra.

Ultimul lui cuvânt a fost numele meu. Ultimul lui gând a fost despre mine.

Am câștigat.

Acea conștientizare pune acum stăpânire pe mine, așa cum a făcut-o în urmă cu trei ani. Acel sentiment de justiție, de pace.

Ridic brațele, întinzându-mă ca o pisică, după care mă rostogolesc în pat.

O pereche de ochi căprui se află la doar câțiva centimetri de ai mei.

— Pe toți dracii, Myron, de ce te holbezi la mine? întreb.

Mă sărută apăsător pe umărul gol.

— Pentru că ești frumoasă.

Stă întins pe o parte, cu capul sprijinit pe pumnul strâns. Cearșafurile îl acoperă de la brâu în jos. Este atât de înalt, că e de mirare cum are loc în patul meu. Bucle rebele îi acoperă fruntea, așa că își dă capul pe spate, ca să și le dea din ochi. Mirosul de lemn de santal și sudoare se revărsă peste mine.

Țin cearșafurile cu o mână deasupra pieptului în timp ce mă ridic în șezut.

— Noaptea trecută a fost distractiv, dar ar trebui să pleci. Astăzi am multe de făcut.

Myron se uită fix la pieptul meu și îmi dau ochii peste cap.

— Poate din nou mai târziu? sugerez eu.

Ridică privirea spre mine, apoi ochii îi zboară iar, cu subînțeles, la pieptul meu.

Nu, stai. Nu la pieptul meu. La mâna care ține cearșafurile în loc și la greutatea suplimentară pe care o simt acum acolo.

Am un diamant pe deget. Este frumos, tăiat în formă de ou și îngropat în aur. Când îmi înclin mâna dintr-o parte în alta,

licărește ușor în lumina dimineții. Inelul este, de departe, cea mai scumpă bijuterie pe care mi-a dăruit-o vreodată.

— Alessandra Stathos, te iubesc. Vrei să fii soția mea?

Râsul umple camera, iar Myron tresare. Îmi acopăr repede buzele cu mâna liberă.

— Ce-a fost în capul tău? spun o clipă mai târziu. Bineînțeles că nu.

Mă uit încă o dată la inelul superb. Cu acest cadou, Myron și-a depășit utilitatea. Dintr-un motiv necunoscut, iubirii mei încetează să-mi mai ofere cadouri scumpe odată ce le refuz cererile în căsătorie.

Din păcate.

— Dar suntem atât de fericiți împreună, spune el. Te voi prețui în fiecare zi. Ți voi dărui tot ce meriți. Te voi trata ca pe o prințesă.

Of, dacă ar ști că ținesc un rang puțin mai înalt de atât.

— Este o ofertă foarte generoasă, dar încă nu sunt pregătită să mă așez la casa mea.

— Dar... m-ai primit în patul tău, se bâlbâie el.

Da, pe el și pe alți trei băieți luna aceasta.

— Și acum este timpul să te dai jos din el.

Mă pregătesc să fac la fel, când ușa camerei se deschide brusc.

Myron îngheață cu mâna întinsă spre mine, iar tatăl meu, Sergios Stathos, lordul Masis, privește în jos la ceea ce se poate întrezări din trupurile noastre goale.

— Pleacă, rostește el cu o voce înfricoșător de liniștită.

Tatăl meu este mai scund decât mine – eu am 1,70 metri –, dar are constituția unui taur: gât gros, umeri largi și ochi pătrunzători, care îți străpung sufletul.

Myron încearcă să plece înfășurat în cearșafuri, dar eu le-am prins cu fermitate în jurul meu. Pentru că nu reușește să mi le smulgă, se apleacă să-și ia pantalonii.

— Pleacă acum, îi ordonă tata.

— Dar...

— Fă cum îți spun, altfel te voi biciui!

Myron e picioare. Oarecum. Se cocoșează de parcă și-ar putea ascunde statura impunătoare. Parcurge jumătate din distanța până la ușă, apoi se întoarce:

— Inelul meu?

— Sunt sigură că îți dorești să-l păstrez. Ca să îmi pot aminti de timpul petrecut împreună.

Myron se strâmbă. Are un picior îndreptat spre ușă și celălalt, spre mine.

Tata mârâie.

Myron nu știe cum să fugă mai repede și aproape că se împiedică de cizmele tatălui meu când se năpustește afară din cameră. Odată plecat, tata se întoarce spre mine.

— Îmi este greu să-ți găsesc un soț potrivit în condițiile în care te găsesc cu un nou tovarăș de pat în fiecare noapte.

— Nu fi ridicol, tată. Aceasta a fost a cincea noapte a lui Myron.

— Alessandra! Trebuie să încetezi cu asta. A sosit vremea să te maturizezi. Să te așezi la casa ta.

— Să înțeleg că și-a găsit soț Chrysantha?

Tata știe foarte bine că legea îmi interzice să mă căsătoresc înaintea surorii mele mai mari. Există o ordine a lucrurilor. Tata se îndreaptă cu pași hotărâți spre pat.

— Regele Umbrelor a trimis de la palat mai multe femei singure, printre care se număra și Chrysantha. Am sperat că sora ta îi va atrage atenția, fiind o așa frumusețe rară.

Oh, da. Chrysantha este o frumusețe rară. Și proastă ca noaptea.

— Dar nu a fost să fie, concluzionează tata.

— Este disponibil Myron, spun eu.

Tata mă ațintește cu o privire furioasă.

— Nu se va căsători cu Myron. Chrysantha va fi ducesă. Am făcut deja aranjamentele necesare cu ducele de Pholios. Este un bărbat matur, care își dorește o fată drăguță la braț. Totul este bătut în cuie. Asta înseamnă că este rândul tău.

În sfârșit.

— Brusc te interesează viitorul meu? Întreb, doar ca să pun bețe-n roate.

— Întotdeauna am avut în vedere binele tău.

O minciună desăvârșită. Singurele dați în care tata se obosește să se gândească la mine este când mă prinde făcând ceva ce crede că nu se cade. Chrysantha a fost principala sa preocupare de când mă știu.

— Îl voi aborda pe contele de Oricos pentru a discuta despre căsătoria dintre tine și fiul său, care va moșteni totul într-o zi, continuă tata. Cred că se va întâmpla cât de curând, având în vedere starea precară de sănătate a lui Aterxes. Asta ar trebui să te facă fericită.

— Nu mă face fericită.

— Cu siguranță nu vei rămâne problema mea pentru totdeauna!

— Cât de înduioșător, tată, dar am pus ochii pe un alt bărbat.

— Și cine ar fi acesta?

Mă ridic, trăgând cearșaful în sus cu mine, apoi îl bag pe sub brațe.

— Regele Umbrelor, desigur.

Tata râde în hohote.

— Mă îndoiesc. Cu reputația ta, va fi un miracol să pot convinge fiul oricărui nobil să te ia de soție.

— Reputația mea nu este cunoscută de nimeni, cu excepția celor pe care îi privește direct.

— Bărbații nu păstrează aventurile din dormitor pentru ei înșiși.

— O fac, când este vorba despre mine, spun zâmbind.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu sunt proastă, tată. Îi am cu ceva la mână pe toți bărbații care au văzut interiorul acestei camere. Myron are o problemă nefericită cu jocurile de noroc. A pierdut o bijuterie de familie la un joc de cărți. A dat vina pentru pierderea pandantivului pe un servitor care a fost biciuit și dat afară. Tatăl său nu ar fi fericit să afle despre asta. Și Damon? Se întâmplă să știu că face parte dintr-un grup de contrabandiști care importă arme ilegale în oraș. Ar fi trimis la închisoare dacă ar ști cineva adevărul. Și să nu-l uităm pe Nestor, care are o predilecție aparte pentru opiul pur. Aș putea continua să-mi numesc toți iubiții, dar ai prins ideea.

Deși chipul nu-l trădează, umerii tatei se detensionează ușor.

— Dar cu ce gentilomi distinși alegi să-ți petreci timpul, draga mea.

— Concluzia, tată, este că știu ce fac. Și voi continua să fac orice îmi doresc, pentru că îmi sunt propria stăpână. Cât despre tine, tu mă vei trimite la palat cu următorul grup de femei care urmează să-l văd pe rege, pentru că, dacă există un lucru la care mă pricep, acela este să-i determin pe bărbați să mă ceară în căsătorie.

Flutur diamantul strălucitor de pe deget în direcția lui.

Ochii tatei se îngustează.

— De cât timp plănuiești asta?

— De câțiva ani.

— Nu ai spus nimic când am trimis-o pe Chrysantha la palat.

— Tată, Chrysantha nu ar putea atrage nici atenția unui câine turbat. În plus, frumusețea nu este îndeajuns pentru a-i trezi interesul Regelui Umbrelor. Femei frumoase defilează în fața lui tot anul. Trimite-mă pe mine. Voi obține un palat pentru noi toți, închei eu.

Tăcerea pune stăpânire pe cameră preț de un minut.

— Vei avea nevoie de rochii noi, spune tata, în cele din urmă, și voi primi prețul miresei pentru sora ta abia peste câteva săptămâni. Nu va fi suficient timp.

Scot inelul de pe deget și mă uit în jos la el, fixându-l cu afecțiune. De ce crede că mi-am luat atât de mulți iubiți? Sunt distractivi, cu siguranță, dar cel mai important este că îmi vor finanța șederea la palat.

Ridic inelul astfel încât tata să-l poată vedea.

— Mai sunt destule bijuterii care așteaptă să servească unui scop mai înalt.

CUSUTUL A FOST ÎNTOTDEAUNA O PASIUNE pentru mine, dar îmi este imposibil să lucrez într-un timp atât de scurt toate hainele noi de care este nevoie pentru planurile pe care le am. Lucrez cu croitoreasa mea preferată, creez modele și comand zece ținute noi de zi, cinci rochii de seară și trei cămăși de noapte potrivit de indecente (deși pe acestea le croiesc singură – Eudora nu trebuie să știe cum intenționez să-mi petrec nopțile).

Tata nu ia parte la întocmirea planurilor, deoarece este mult prea ocupat cu contabilul său, fiind îngrijorat din pricina moșiei. E falit și încearcă cu disperare să ascundă acest lucru. Vina nu-i aparține. Tata este destul de competent, însă pământul nu mai produce la fel cum o făcea odată. În urmă cu câțiva ani, boala s-a furișat pe moșie și a ucis majoritatea animalelor, iar acum recoltele sunt din ce în ce mai sărace în fiecare an. O fântână a secat deja și tot mai mulți arendași pleacă.

Moșia Masis amenință să devină istorie, astfel că tata trebuie să obțină prețuri de mireasă decente pentru mine și sora mea, ca să mențină terenurile în funcțiune.

Deși sunt conștientă de situație, nici măcar nu m-am oboșit să-mi fac griji. Toți iubiții mei simt nevoia să-mi ofere lucruri frumoase. Lucruri foarte scumpe. A fost un joc distractiv. Să le aflu secretele. Să-i seduc. Să-i conving să-mi ofere nenumărate cadouri.

Dar sinceră să fiu...

M-am plictisit.

Am un joc nou în minte.

Îl voi curta pe rege.

Bănuiesc că nu va trece mai mult de o lună înainte ca el să se îndrăgostească nebunește de mine. Iar când îmi va cere mâna, voi spune *da* prima oară.

Ce se va întâmpla după ce căsătoria va fi oficială și consumată?

Îl voi uide pe Regele Umbrelor și îi voi lua regatul.

Numai că, de data asta, nu va trebui să îngrop cadavrul. Voi găsi un țap ispășitor convenabil și voi face așa încât regele să fie descoperit întâmplător. Lumea va trebui să știe că eu sunt ultimul membru al familiei regale rămas în viață.

Regina lor.

Capitolul 2

Tata coboară primul din trăsură și îmi întinde brațul. Îl apuc cu o mână înmănușată, îmi ridic cu cealaltă fusta croită dintr-o țesătură groasă și cobor treptele.

Palatul este o clădire grandioasă, vopsită complet în negru. Are o înfățișare de-a dreptul gotică, cu creaturi înaripate care tronează deasupra coloanelor. Văd turnuri rotunde, care se înalță în laterale și care au acoperișuri cu țigle, un stil arhitectural recent.

Întregul palat este construit aproape de vârful unui munte, cea mai mare parte a orașului șerpuiind în jos. Regele Umbrelor este un cuceritor măreț, răspândindu-și încet influența în toată lumea, o imagine în oglindă a tatălui său. Din moment ce regatele vecine încearcă din când în când să riposteze, un oraș bine protejat este esențial; se spune că marele palat nu poate fi cucerit. Gărzile patrulează prin împrejurimi cu puști aruncate peste umeri, un alt mijloc de intimidare adresat dușmanilor noștri.

— Nu sunt sigur că negru a fost cea mai bună alegere, îmi spune tata în timp ce mă conduce pe treptele care duc la intrarea principală. Toată lumea știe că verde este culoarea preferată a regelui.

— Fiecare fată care va fi prezentă va purta verde. Scopul este să ieși în evidență, tată. Nu să te integrezi în mulțime.

— Cred totuși că s-ar putea să fi exagerat.

Mă îndoiesc. Odată ce regele a cucerit Pegai, unele dintre doamnele de la curte au încercat stilul Pegain, cu pantaloni largi și cu tivuri împodobite cu bijuterii, întrezărite sub o bluză mulată. După o vreme, stilul a dispărut, fiind mult prea diferit pentru ca doamnele să se poată adapta.

Am creat o combinație între stilul Pegain și stilul nostru Naxosian, cu fuste croite din materiale groase. Port o fustă lungă până la podea, cu o crăpătură pe mijloc care lasă la vedere o pereche de pantaloni strâmți. Cizmele cu toc mă înalță câțiva centimetri. Bluza este cu mânecă scurtă, dar port mânuși atât de lungi, că se suprapun peste aces- tea. Este legată la spate, sub fustă, iar decolteul se oprește foarte aproape de claviculă. O ținută modestă, dar nu tocmai respectabilă.

Un pandantiv în formă de trandafir negru este prins de chokerul pe care îl am la gât. Cercei asortați îmi atârnă de lobii urechilor, iar părul este prins pe jumătate, într-un coc din șuvițe răsucite.

— Presupun că ai un plan, odată ce ești prezentată rege- lui! îmi spune tata. Va întâmpina la podium fiecare doamnă în parte. Abia dacă s-a uitat la Chrysantha când i-a venit rân- dul. Regele Umbrelor nu coboară niciodată treptele pentru a interacționa cu petrecăreții. Nici măcar nu invită pe cineva la dans.

— Bineînțeles că am un plan, îi răspund.

Doar nu intri în luptă nepregătit.

— Ai de gând să-mi împărtășești acest plan?

— Nu ai niciun rol de jucat. Nu trebuie să știi.

Mușchii brațului i se încordează ușor.

— Dar aş putea să intervin. Să te ajut. Nu ești singura care vrea să reușești.

Mă opresc în capul scărilor.

— Ai mai sedus vreodată un bărbat?

Obrajii lui tata se înroșesc.

— Bineînțeles că nu!

— Atunci nu văd de ce aş avea nevoie să faci parte în vreun fel din planul meu. Te asigur, tată, că, dacă există vreo modalitate prin care te-ai putea dovedi util, îți spun. Deocamdată, mă descurc.

Continuăm drumul la pas. Ușierul ne salută înclinându-și ușor capul când trecem pe lângă el, iar tată mă îndrumă spre sala de bal.

Dar nu ne putem apropia la nici treizeci de metri de încăpere, pentru că vedem o coadă de verde care se întinde până la peretele îndepărtat. Aproape o sută de fete sporovăiesc cu familiile lor sau între ele, toate așteptând să fie prezentate regelui. Sunt sigură că nu pot fi toate eligibile pentru măritiş, mai ales că multe par surorile mai mici ale doamnelor mai în vârstă care stau la coadă. Totuși, dacă regele arată vreun interes pentru cele mai tinere, sunt convinsă că tații lor le vor pune la dispoziția acestuia.

Tata încearcă să mă ducă spre capătul șirului de fete guralive și, deși pare să se micșoreze într-un ritm oarecum rapid, pur și simplu nu e îndeajuns.

— Nu, nu așteptăm la rând, îi spun.

— Aceasta este singura cale de a fi prezentată regelui.

— Să mergem mai întâi în sala de bal.

— Acolo te vei pierde în mulțime. Asta nu-i va atrage atenția.

Pufăi pe nas, apoi mă întorc spre tata:

— Dacă nu poți face așa cum ți se spune, atunci pleacă. Ține minte, tată, că toată tutela ta cu Chrysantha a fost o pierdere de vreme. Metoda ta nu dă roade. Eu mă ocup de acest plan și îl voi executa după cum cred eu de cuviință. Nu ne va ajuta cu nimic să ne certăm odată ce intrăm la petrecere, așa că ia acum o decizie.

Buzele tatei se lungesc într-o linie subțire. Nu-i place să i se spună ce să facă, cu atât mai puțin dacă este vorba despre mine, cel mai mic copil al său. Poate că, dacă mama ar mai fi în viață, s-ar arăta mai blând și mai înțelegător, dar boala a răpit-o când aveam 11 ani.

Într-un final, tata înclină din cap și întinde mâna liberă în fața noastră, o invitație prin care mă îndeamnă să o iau înainte.

Nu ezit.

Muzica jovială a unei orchestre se revarsă prin două uși deschise aflate în capătul îndepărtat al coridorului. Cu toate acestea, par să fie folosite îndeosebi pentru plecarea de la petrecere. Văd fete cu batiste lipite de nas pentru a-și înăbuși smiorcăielile și mamele furioase, care le ceartă, cum dau buzna pe coridor și se retrag în grabă.

Oare regele a respins public femeile care au venit să-i fie prezentate? Îndrăzneala lui mă face să zâmbesc. Aș proceda exact la fel dacă aș fi în poziția lui.

Trec cu tata pe lângă mai mulți nobili care pleacă, apoi suntem în sfârșit prinși în vârtoarea petrecerii.

Cupluri alunecă pe ringul de dans. Gentilomii beau vin din pocale, iar mamele bârfesc între ele de pe margine. Grupuri de fete chicotesc, cu fețele ascunse în spatele evantaielor sau al șalurilor, și se uită în sus la podium.

La Regele Umbrelor.

Nu l-am văzut niciodată în persoană, iar acum sunt liberă să-l observ oricât de mult îmi doresc, ascunsă momentan de ceilalți invitați.

Se pare că își merită cu prisosință numele, fiind o confirmare a zvonurilor pe care le-am auzit. Tentacule de umbre îi înconjoară întregul trup ca o aură. Se răsucesc ca și cum ar fi vii, mângâindu-i pielea, și se dizolvă în neant înainte să reapară din nou.

Este fascinant de privit.

Se spune că Regele Umbrelor posedă un fel de putere, dar nimeni nu știe despre ce este vorba. Unii afirmă că le poate comanda umbrelor să-i îndeplinească orice poruncă, că le poate folosi ca să ucidă – ca să-și sufoce inamicii și să-i lase fără viață. Alții, că sunt un scut. Că nicio lamă nu-i poate străpunge pielea. Și unii chiar afirmă că umbrele îi vorbesc, șoptindu-i gândurile celor din jur.

Sper din tot sufletul că ultimul zvon nu este adevărat.

Soarta nu va fi de partea mea, nu și dacă știe ce i-am rezervat după noaptea nunții.

Odată ce mă obișnuiesc cu aura făurită din umbre, sunt capabilă să întrezăresc și alte trăsături distinctive. Are părul la fel de negru ca umbrele care-l înconjoară. Este tăiat scurt în lateral, dar cel din creștetul capului are puțin volum și este răsfirat într-o parte. Sprâncene stufoase îi umbresc ochii. Are linia mandibulei atât de ascuțită încât ar putea tăia sticla, și o barbă nerasă de câteva zile. Nasul drept și buzele pline...

Este cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată, chiar și când trăsăturile îi oscilează undeva între plictiseală și iritare.

Seducerea regelui se va dovedi, într-adevăr, o sarcină foarte plăcută.

Pe măsură ce ochii îmi alunecă pe hainele sale, constat că ne asortăm. În timp ce toate rochiile din jurul nostru variază de la mentă la azuriu și apoi la măsliniu, noi suntem înveșmântați în negru din cap până-n picioare. Regele poartă pantaloni eleganți. O cămașă neagră, cravată, vestă și o mantie. Nasturi strălucitori de argint îi ornează jiletca. În partea stângă, un lanț îi atârna de la umăr până la un buzunar aflat deasupra pieptului – sunt sigură că e de la un ceas. Mănuși negre din piele îi acoperă mâinile pe care le ține așezate pe

brațele scaunului. O rapieră* în teacă stă proptită de tron; sunt convinsă că este pentru decor, nu pentru întrebuințare.

Deși nu se obosește să poarte coroană, nu există nicio îndoială cu privire la poziția pe care o deține.

— E atât de impresionant, spun eu într-un final.

Și de tânăr. Știi că a fost încoronat în urmă cu doar un an, dar nu poate fi mult mai în vârstă decât mine.

— Dacă vrei să te apropii de rege, nu uita că nu ai voie să ajungi la mai puțin de cinci pași de el.

Da, cunosc legea. Nimeni nu are voie să-l atingă pe rege. O astfel de faptă se pedepsește cu moartea.

Oh, Regele Umbrelor este un mister fascinant, pe care abia aștept să-l elucidez.

— Tată, dansează cu mine.

Pentru că și-a învățat lecția, îmi pune o mână pe talie și mă conduce fără ezitare într-un dans Naxosian lent. Ne învățăm de-a lungul marginii ringului de dans, dar îi poruncesc să se îndrepte mai aproape de centru.

În stânga noastră, doi gentilomi dansează împreună. Cel înalt îl rotește pe cel scund cu o mișcare perfectă. În dreapta noastră, un bărbat și o femeie se mișcă fulgerător și indecent de aproape unul de celălalt, iar eu îi felicit în tăcere. Rebelă din mine adoră să ignore normele decenței și să condamne regulile severe de etichetă.

După un minut, remarc câțiva bărbați care se uită peste capetele partenerelor de dans, ca să-mi arunce o privire. Ținuta mea neagră își îndeplinește cu desăvârșire rolul.

Dar cred că atenția acordată se datorează îndeosebi faptului că port pantaloni, ceea ce este o raritate în sală. Majoritatea bărbaților nu sunt obișnuiți cu stilul. În plus am optat pentru o pereche strâmtă, care-mi scoate seducător în evidență formele.

* Spadă cu lama fină și lungă, folosită în dueli (n.t.).